D • N
24/2 1949

Vår utrikespolitik

Den skandinaviska splittringens följder

Att Norges beslut om förberedd samverkan väster ut undergräver huvudmotiven för den svenska isoleringspolitiken lär de flesta öppet eller antydningsvis erkänna. Då en tidning samtidigt med ett sådant erkännande hävdar att även skälen för svensk västsamverkan försvagas visar den blott hur långt tankeförvirringen kan gå i kritiska lägen: det är dock uteslutet att ett visst faktum både försvagar grunderna för en bestämd politik och för det enda tänkbara alternativet till denna politik. Den påtagliga sanningen är att genom Norges beslut möjligheten för Sverige att under kortare eller längre tid stå utanför ett allmänt krig — denna hörnsten i isolationismens bevisföring — praktiskt taget blir lika liten som Norges; den blir, har det sagts, rent teoretisk, och av denna teoretiska möjlighet har man i detta sammanhang ingen glädje. En rysk aktion för ockupering av Norge kommer med nästan hundraprocentig säkerhet att omedelbart dra in Sverige i krig — även om vi själva är benägna att utan ingripande se sorgespelet av år 1940 uppföras än en gång i än ohyggligare gestaltning. Och om det hopplösa i att försvara Sverige mot ett Ryssland som intagit Norge och Danmark och därmed avskurit oss från Västern torde det vara överflödigt att orda.

Någon säkerhet för att Sverige skulle få snabb och effektiv hjälp vid ett isolerat överfall uppstår däremot icke genom Norges ändrade politik. Risken för ett dylikt överfall har av neutralitetsivrarna betecknats som ytterst obetydlig; en minskning av en enligt deras mening från början minimal risk bör icke från deras håll framhävas som väsentlig. Uppenbart är att denna risk, stor eller liten, finns så länge löfte om hjälp icke erhållits och förberedelser för mottagandet av sådan hjälp icke träffats. Endast insikten härom kan förklara statsministerns betonande av att ett skandinaviskt förbund — utan formell anslutning väster ut — skulle öka västmakternas benägenhet att stödja oss. Och även om hjälp kommer, måste den på grund av att den icke förberetts bli vida mindre värdefull än den förberedda hjälpen till Norge och eventuellt Danmark. Ty den samordning av det skandinaviska försvaret som skulle varit den enda reella fördelen av en nordisk allians i neutralitetens tecken blir uppenbart omöjlig, därest en eller två av de nordiska staterna sluter förbund med Västern, medan Sverige förklarar sig neutralt.

En tröst har man sökt i påpekandet att Norge, och eventuellt Danmark, nu blir försäkrade om effektiv hjälp och att alltså på detta sätt Skandinaviens försvarsläge förbättras. Tanken är alldeles riktig — men den innebär tillika det mest uttryckliga underkännande av den isolationistideologi som i det längsta sökt hindra Danmark och Norge att ansluta väster ut. Konsekvent utförd borde tanken leda till kravet att Sverige följer Norges väg, ty också vi behöver materiel och är i behov av bistånd vid angrepp, även om våra omedelbara hjälpbehov inte är så trängande som våra grannfolks.

Det kanske mest slående i det nya läget är likväl att det dilemma som sedan månader präglar svensk utrikespolitik förtätas. Statsledningen har velat vinna en västsamverkans fördelar utan att påta sig dess plikter; den har velat uppfattas som halvt allierad i Washington och som strängt neutral i Moskva. Detta spel kan knappast längre drivas. Antingen intar vi i realiteten samma politiska position som Norge, och då frågar man sig varför vi inte följer samma politik. Eller är vi, för att begagna utrikesministerns ord, reellt neutrala, och då kan vi inte göra anspråk på de fördelar samverkan erbjuder.

Ett moment i detta dilemma belystes klart i hr Vougts bekanta uttalande i förra veckan. Försvarsministern godtog tanken att vi eventuellt skulle skjuta ned västmaktsplan med av västmakterna utverkade vapen — ehuru han rådde de krigförande att slåss på andra områden — och tillade att vapen från Västern kunde vi säkert få om vi hotade att eljest sluta upp på motståndarens sida. Det är genomförd neutralitetspolitik, utan tvivel. Men kan regeringen tänka på att driva den politiken om också Norge står på västsidan? Kan demokratiska svenskar tänka sig att vi skall bekriga, eller hota att bekriga, Norge på rysk sida?

Å andra sidan: är vi på det klara med att vi aldrig kan strida mot Västern, att vi tvärtom måste ha hjälp från Västern, kan vi då rimligen begära att betraktas som neutrala? Och är det då inte bättre att säga ifrån och att därmed försäkra oss om de fördelar en västsamverkan erbjuder? Den enda realskillnaden mellan strutspolitiken och den öppna politiken synes vara att vi enligt den förra måste be om oförberedd hjälp, men inte säkert får den, medan vi enligt den senare är försäkrade om förberedd hjälp.

Existensminimum

De gemensamma regler för löneavdrag till skatt och jämförligt som Stockholms exekutionsverk fastställde i december väckte genast oro i åtskilliga läger. Man påpekade att kommunala myndigheter på detta sätt gjorde statlig lagstiftning delvis verkningslös, och man ifrågasatte hur återverkningarna på andra skattebetalare skulle bli. Nu har en av riksdagens tankeklaraste landsbygdsrepresentanter, hr Svensson i Ljungskile (fp), interpellationsvägen preciserat en av frågeställningarna. Han vill veta av finansministern om denne finner det möjligt att låta kommunerna korrigera skattelagstiftningen i så stor utsträckning som här skett och om hr Wigforss i motsatt fall är beredd att ingripa.

Såsom tidigare understrukits på denna spalt, skulle det vittna om förbluffande slapphet från statsmakternas sida att i fortsättningen som hittills sitta med armarna i kors. I åtskilliga städer ligger existensminimum för skatteuppbörd över den punkt på inkomstskalan där statsskatt skall börja uppbäras. Och man vill innerligt hoppas att uppbördsminimum i hela landet ligger ovanför den orimligt låga gränsen för kommunal beskattning. Vad som inte kan tas ut av debiterad statsskatt inverkar på ett irrationellt sätt på statens inkomster. Vad som genom uppbördsminimum skärs bort av kommunalskatten, och det är mycket stora belopp, blir samtidigt en irrationell merbelastning av statens utgifter, eftersom staten enligt källskattesystemet garanterar kommunerna hela den skatt som debiterats för deras räkning. Härtill kommer, som interpellanten särskilt framhåller, att skattebetalare i små omständigheter med speciell ambition att göra rätt för sig eller med ett mindre, utmätningsbart kapital kommer att betala skatter som flertalet medborgare i motsvarande omständigheter slipper ifrån. Varken organisatoriskt, finansiellt eller socialt kan en dylik "ordning" tolereras.

Därav följer emellertid inte att rättelse kan eller bör eftersträvas på den väg som närmast synes föresväva interpellanten, alltså genom en hårdhänt beskärning av de kommunala organens rätt att fastställa uppbördsminimum enligt de lokala förhållandenas krav. Att på det sättet pressa ned standarden för stora delar av landets löntagare vore lika orättfärdigt och dumt som det hade varit om ett flertal av lantbrukarna omkring 1930 fått gå från sina gårdar i den internationella jordbrukskrisens tecken. Det mänskliga kravet på socialt existensminimum måste respekteras innan kronan gör sin fiskaliska makt gällande. Och eftersom det sociala minimum är en kommunal angelägenhet, måste det också stå kommunala organ fritt att sätta existensminimum för skatteuppbörd så långt ovanför den lokala socialstandarden att arbetet får sin skäliga ekonomiska belöning.

Vad som kan och måste göras är i stället att korrigera de allmänna avdragen i skatteförfattningarna så att de motsvarar nutidens sociala realiteter. Att göra detta betyder också att den jättelika, ekonomiskt meningslösa och psykologiskt irriterande pappersexercisen med kvarskatt och restskatt bringas ner till rimliga proportioner. Kruxet för ett sådant rationellt reformprogram är den s. k. garantiskatten på fastigheter. Men större svårigheter har lagstiftarna löst — när den ansvarige departementschefen verkligen lagt sig i selen för att få fram en lösning.

I CENTRUM för debatten

Bengt Anderberg

KAIN

"Den visar en diktare som inte ger sig till tåls, som är underbart rikt utrustad ... som synes förutbestämd att svara för några av de dominerande linjerna i de närmaste decenniernas litterära ansikte."
Olof Lagercrantz i Sv. D.

9:e tusendet i press 9: 50

BONNIERS

Riksdagssammanträden

Torsdagen d. 24 Febr. 1949.
Konstitutionsutsk. kl. 11 f. m.
Statsutsk. 3:dje avd. kl. 11 f. m.
I:a Lagutsk. kl. 11 f. m.

PRESSGRANNAR

"Vi kan inte förbli oberörda", konstaterar allt flera pressröster i debatten om Sveriges ställningstagande efter Norges beslut att gå väster över. Sålunda skriver Smålands Folkblad (s):

> Det försäkras visserligen att västmakterna inte kommer att begära några baser i Norge under fredstid, men även om detta är åtminstone formellt riktigt, så förändras dock vårt läge så radikalt genom en atlantpaktsmakt som granne i väster och en under rysk kontroll stående granne i öster, att det inte rimligen kan lämna oss oberörda. Vilka konsekvenser vi skall draga av detta nya läge synes dock för tidigt att avgöra nu. Det är en både politisk och militär fråga, som måste prövas från delvis andra utgångspunkter än dem man haft vid ställningstagandet till ett skandinaviskt försvarsförbund.

Nerikes Allehanda (fp) konstaterar att utvecklingen omöjligen kan vara så låst för Sveriges vidkommande som statsministern antydde i sitt Katrineholmstal omedelbart efter norska arbeiderpartiets avgörande votering:

> Den isolerade neutraliteten kan mycket snart bli en fullkomlig orimlighet. I detta sammanhang kan det räcka med en hänvisning till det militärpolitiska läget. Alla våra främsta militärer — överbefälhavaren, flygvapenchefen och förre hemvärnsledaren, för att nämna de senast framträdande — har påpekat, att ett svenskt försvar utan materialleveranser utifrån inte räcker långt och att Sverige med hänsyn till det moderna krigets natur är för litet som försvarsområde för att medge den erforderliga rörligheten i operationerna och kunna bjuda erforderligt "djup".
>
> Vad man nu borde få räkna med är att våra ledande politiker mera öppet erkänner att läget blivit i grunden förändrat för vårt vidkommande och sedan drar de därav erforderliga slutsatserna.

Också Stockholms-Tidningen (fp), som brukat förfäkta den svenska isoleringslinjen så långt den kan drivas med hänsyn till utvecklingsmöjligheterna i Finland, finner nu att "läget har radikalt förändrats" genom norrmännens beslut och danskarnas benägenhet att gå samma väg. Bland de få som förefaller alldeles oberörda är bondeförbundsorganet Svenska Landsbygden:

> I varje fall torde man nu få anse frågan om ett nordiskt försvarsförbund avförd från dagordningen. I Sverige finns det utan tvivel ett ej ringa antal som känna detta som en lättnad medan många beklaga att denna möjlighet till ett närmare nordiskt samarbete genom det norska beslutet försvunnit. Däremot torde Norges ställningstagande näppeligen komma att påverka de svenska statsmakternas inställning till Atlantpakten.

Dylik bekvämlighet som skydd för det egna önsketänkandet klandras bittert av Västerbottens-Kuriren (fp), som sammanfattar:

> Ett svenskt försök att i detta nya läge söka upprätthålla en s. k. neutralitetspolitik är nästan utsiktslöst. Det enda vi kan uppnå med det är väl att öka västmakternas misstro mot oss utan att på något sätt kunna minska sovjetledarnas. Och skulle vi mot framstående militära talesmäns råd nu försöka oss på att bygga upp ett självtillräckligt "igelkottsförsvar", så måste vi både ekonomiskt och tekniskt spräcka oss på den uppgiften. Även med ett fastare grundat hopp om hjälp västerifrån, så har vår försvarssituation blivit sådan att det endast är vår nuvarande regerings skygghet inför obehagliga sanningar som hittills räddat oss från chockgivande upplysningar om försvarets angelägna krav. Men länge till kan man inte tiga.

Norrmännens beslut kommer att tvinga fram sanningen också hos oss, slutar den sist citerade tidningen. Den har rätt.

En fråga om förtroende kallas Atlantpakten av den engelska tidskriften Economist. Tre händelser har nyligen väckt tvivel om Förenta staternas möjligheter att verkligen utlova bistånd, nämligen hr Langes skenbart fruktlösa förhandlingar i Washington, den första debatten om pakten i amerikanska senaten och ryktena att Förenta staterna ämnade dra tillbaka sina trupper från Japan:

> Resultatet av dessa tre händelser har blivit att den djupt rotade oron för instabiliteten i Förenta staternas utrikespolitik har fått förnyad näring ... Det är kanske knappast nödvändigt i England att avslöja vad dylika tankegångar egentligen innebär — fullständigt orealistiska utom som hjälpmedel åt den kommunistiska politiken. Blott ett fåtal röster kommer att höjas i passionerad iver att göra England till ett andra Sverige. Men ute i Europa, där det kommunistiska inflytandet är starkare och den politiska stabiliteten långt mindre, är det av väsentlig betydelse att rykten och insinuationer av detta slag blir stoppade omedelbart.

Föreställningen att vissa egendomliga drag i Förenta staternas politik bör leda till europeisk neutralitet är fantastiskt verklighetsfrämmande, fortsätter tidskriften:

> Ingen aggressiv diktatur kommer att skrämmas till att avstå från aktion därför att exempelvis ett välbeväpnat Sverige ligger vid dess gränser, bekännande sig till neutraliteten. Det enda som avskräcker är vetskapen att vilket slag av aggression som helst mot vilken stat som helst, hur liten den än må vara, kommer att framkalla ett större krig med en motståndare som är jämförbar i fråga om storlek och militär styrka. Europas länder måste göra klart för sig att de har en enda strategisk fråga att ställa: Kommer Förenta staterna till deras hjälp om Sovjetunionen anfaller dem? Det för närvarande enda kända avskräckningsmedlet mot krig är Amerikas villighet att försvara sina europeiska broderländer, om detta skulle visa sig nödvändigt.

Argumentet att Atlantpakten inte är någon säkerhet för att Förenta staterna verkligen kommer att inträda i kriget är inte mycket värt, säger Economist vidare. Ingen försäkran, inget avtal, hur högtidligt det än må vara, kan tvinga något land att automatiskt inträda i ett krig förrän det blir anfallet. Vad Atlantpakten betyder är samordning av strategin, gemensamma staber, gemensam utrustning och annat sådant som gör gemensam handling möjlig när den blir nödvändig:

> Ett sådant maskineri saknades fullständigt 1939. Dess existens är i sig själv en garanti för säkerhet och för effektivt försvar ...
>
> Nu och för månader framåt kommer rysk återhållsamhet i aggressionslusten att bero inte på den eller den artikeln i det eller det fördraget utan på Sovjetunionens övertygelse om att aggression från dess sida betyder atomkrig. Den rätta vägen för västmakterna är i den situationen att offentligen bekräfta sin inbördes solidaritet och känsla av samhörighet och att fortsätta förhandlingarna om detaljerna utan dröjsmål och utan onödig oro.

Det är sådana kallt verklighetsbetonade synpunkter som den svenska utrikesledningen inte vill förstå — och som övriga demokratiska partiers ledningar inte vågar tänka igenom.

Anmälan mot DN från hr A. Vougt

Statsrådet Vougt anmälde på onsdagen Dagens Nyheter och Eskilstuna-Kuriren för pressens opinionsnämnd. Anledningen är de angrepp som dessa tidningar riktat mot hr Vougt efter hans anförande på konferensen Folk och försvar i förra veckan.

Statsrådet förklarar att Dagens Nyheters referat av hans inlägg på konferensen är felaktigt och åberopar som bevis en upptagning på stålband. Hr Vougt anhåller om nämndens uttalande huruvida de båda tidningarnas aktion mot honom är i överensstämmelse med god publicistisk sed.

> Dagens Nyheter har den 17 februari, skriver hr Vougt, av ett anförande, som jag höll vid den av socialdemokratiska ungdomsförbundet anordnade konferensen Folk och försvar, lämnat ett referat. Följande dag har Dagens Nyheter i en ledande artikel med utgångspunkt från detta felaktiga referat riktat ett häftigt angrepp mot mig, vari skribenten uppenbarligen bemödat sig att finna så tillspetsat kränkande uttryck som möjligt.
>
> Sedan denna artikel offentliggjordes utsände jag ett tillrättaläggande genom TT. Mitt främsta syfte med detta tillrättaläggande var att dementera påståendet att jag skulle yttrat att Sverige, under ett krig, av neutralitetskränkningar från västmakterna skulle drivas till att inträda i krig på rysk sida. Tillrättaläggandet upptogs följande dag i en ledande artikel i Dagens Nyheter, vari riktigheten i min utsago bestreds och vari sålunda vidhölls att jag fällt det av Dagens Nyheter uppgivna yttrandet. Såväl i rubriken som i texten hade skribenten uppenbarligen även denna gång bemödat sig om att skärpa uttrycken långt utöver vad som är vanligt i svensk politisk polemik.
>
> Att de uttryck som Dagens Nyheter velat lägga i min mun icke fällts framgår, skriver hr Vougt, av det på stålbandsupptagning byggda ordagranna referat som iordningställts av arrangörerna och som översändes till nämnden. Som av uppteckningen framgår har jag varken fällt det av Dagens Nyheter mig tillskrivna uttrycket beträffande Sveriges inträde i kriget på rysk sida eller över huvud taget gjort mig skyldig till de uttalanden, vilka betecknas som "fadäser" och "blamager".
>
> Min anmälan mot Eskilstuna-Kuriren gäller, fortsätter hr Vougt, att tidningen i en ledande artikel den 18 dennes återger och vidmakthåller det av Dagens Nyheter mig falskeligen tillskrivna yttrandet och därpå uppbygger ett synnerligen hätskt angrepp.
>
> Med hänsyn till den uppmärksamhet denna sak väckt hemställer hr Vougt till sist att pressens opinionsnämnd måtte med det allra snaraste behandla ärendet.

*

I fråga om referatet av hr Vougts anförande är blott att nämna att en för skicklighet och pålitlighet känd medarbetare i Dagens Nyheter utfört referatet och vitsordar dess riktighet. Någon kontroll av säker natur kunde enligt Dagens Nyheters antagande icke äga rum, då tidningen inte kände till att debatten upptagits på stålband. Egendomligt är att hr Vougt två dagar efter debatten kom med ett tillrättaläggande i allmänt hållna ordalag i stället för att återge sina uttalanden enligt stålbandsupptagningen. Egendomligt är också att denna upptagning icke omnämndes eller ställdes till Dagens Nyheters förfogande sedan det enligt hr Vougts påstående felaktiga referatet givits. Någon annan kommentar önskar Dagens Nyheter inte göra förrän tidningen fått höra stålbandsupptagningen.

KONSTKRÖNIKA

Carl Frisendahl: Galerie Blanche.
Viggo Djurberg: Konstnärshuset.
Erik Osslund: Samlaren.
Carl Elding: De unga.
Sven Andersson: Hahnes konsthandel.
Reklamkonst och böcker: Esselte.

CARL FRISENDAHL: Katthuvud I.

"VAD STORT SKER, det sker tyst" är en gammal sanning som inte minst har sin tillämpning på konstens område. Hur ofta har inte det verkligt stora skapats i tysthet och först kommit i dagen och fått sitt fulla erkännande när det som flutit på ytan av tidens ström hunnit sjunka undan — och konstnären själv varit borta! Man kan nämna Hill och Josephson, Aguéli och Isakson. Jag tror inte det är förmätet att foga namnet *Carl Frisendahl* till raden.

Att skulptören Carl Frisendahl i livstiden inte blev uppmärksammad efter förtjänst var — analogt med fallet Isakson — i mycket hans eget fel. Han kom till Paris vid tjugu års ålder och blev bosatt där för resten av sitt liv, utställde enstaka saker på salongerna, som rönte erkännande både av konstnärerna — bl. a. Despiau — och av kritiken, men han utnyttjade inte chanserna, ovärldsligt lagd som han var och främmande för den parisiska konsthandelns metoder och reklam. I Sverige höll han visserligen ett par små utställningar under förra hälften av 1930-talet, men aldrig någon stor, samlad. Han var skygg för att visa sina verk. Hans produktion blev för resten aldrig så omfattande. Han var en trägen arbetare, men med sin nästan sjukligt självkritiska läggning förstörde han mycket av vad han gjorde. Därom vittnar bl. a. fragmenten av ett ansikte och av en kvinnotorso i Galerie Blanche. Många av de verk som nu har gjutits upp till minnesutställningen fanns bara i form av torkade lerskisser i ateljén vid hans död för ett år sedan.

Carl Frisendahl bekymrade sig bara om kvaliteten av sina verk, inte om deras antal och materiella betydenhet. "Jag vet", skrev jag vid Frisendahls utställning 1935, "ingenting i svensk konst av i dag som har samma förmåga som hans små skulpturer att uppväcka min reservationslösa och passionerade beundran." Jag har ingen anledning att gå ifrån omdömet. Frisendahls konst står sig.

Han offrade aldrig åt någon mer eller mindre artificiell stil eller någon förutfattad mening, inte heller kopierade han verkligheten på något systematiskt vis, utan tolkade den, kände sig fram helt ledd av sin konstnärliga sensibilitet. Hans modellering är full av liv och nerv. Varje linje, varje plan, varje volym är uppfattad och avvägd i det finaste skulpturala sammanhang med alla andra, med helheten, och han hade en märklig förmåga att förenkla utan att göra formen fattigare, arbeta länge på en sak utan att den blev kall eller förlorade sin friskhet. Vilket förfinat formsinne röjer sig inte i huvuden som dem av Marie Frisendahl, Märta Halldén, Françoise, Colette, Lilian, och vilken karaktär har inte åstadkommits med rent plastiska medel i huvudena av Gösta Belfrage och Gunnar Dahlquist och i de små porträttskisserna av Gunnar Berndtson och Birger Bjurström, vilkas volymer kommer emot en mäktiga och laddade av energi och uttryck!

Vitalitet och monumental volymkänsla utstrålar också djurskulpturerna, mest lejon och vildsvin, frustande av animala instinkter. Och de små katterna! Vilken intensitet i formupplevelsen, vilken storslagen, praktfull vildhet i t. ex. "Katthuvud I"!

I statyetterna och skisserna, av vilka många aldrig förr har kommit utanför konstnärens ateljé, frapperas man av formfantasins rikedom och originalitet. De påminner inte om Rodin eller Bourdelle, Despiau eller Maillol; Frisendahls skulpturer liknar över huvud ingenting annat. Den enda av dem som har kommit till utförande i större skala är "Näcken"; med sin patetiska rörelse och sitt trolskt tillbakakastade huvud är det en fascinerande figur; dess värre har detta till sin karaktär romantiska verk fått en litet för klassisk och nykter uppställning på Historiska museets gård — en intimare anknytning till rinnande vatten skulle vara önskvärd. På utställningen är "Näcken" bara representerad av en skiss och ett studiehuvud av smärtfylld skönhet. "Leda" är en originell komposition med ett fängslande samspel mellan svanens hals och kvinnofigurens uppsträckta armar. I "Herkules och tjuren" frapperas man av hur kraftigt och ändå känsligt, hur förnämligt fritt från tyngd och brutalitet motivet är behandlat och av den rikedom på aspekter det erbjuder. "Jupiter och Antiope", "Faun och nymf", Sapfovarianterna, "Sankt Göran och draken", "Kvinna med spegel" etc. har alla plastiska kvaliteter som röjer en formens mästare. Det är stor konst i litet format.

Carl Frisendahl var en trägen tecknare; på senare år sysslade han också ganska mycket med måleri. Utställningen bjuder bara på ett urval av skisser och studier som hör direkt samman med hans skulpturer, men det räcker för att klargöra vilken originell, fantasifull och sensibel konstnär han var också på det området.

*

Viggo Djurberg, som ställer i Konstnärshuset, är en färgromantiker som med sin litet tunga materialbehandling förefaller ha beröringspunkter med skånsk modernism. Han lägger upp sina bilder summariskt med breda och kraftiga tag; över huvud har hans måleri mer styrka än känslighet. Han visar emellertid uppfattning såväl av figur — "Börje läser", "Min far" etc. — som av landskap. En rad bilder från en av konstnärerna starkt utnyttjad strandbit med stenbrott i Halland har en viss friskhet med

VIGGO DJURBERG: Börje läser.

sina stämningar av sol och blåst och åskbyar. Måleriskt sett tycks mig några mera stillsamt studerade interiörer bäst hålla måttet.

*

"Från min fars målarrevier" har *Erik Osslund* med sympatisk rättframhet kallat en av sina målningar i Samlaren. Det

ERIK OSSLUND: Kaniluljapakte, Suorva.

har utan tvivel både sina för- och sina nackdelar att vara en framstående målares målande son. Erik Osslund har naturligtvis fått en del till skänks, men man kan nog också se tendenser hos honom till något annat. Hans Norrlandslandskap är mindre dekorativt omsmälta, mindre moderna om man så vill än faderns, och kanske håller det på att utkristalliseras något mer personligt ur hans nog så friska landskapsstudier.

*

Det är idel Stockholmsbilder *Carl Elding* ställer hos De unga. Konstnären har ett visst sinne för mjuka, atmosfäriska effekter. I hans hamnbilder råder mest skymningsljus och disig luft. Tonen är behagligt harmonisk och enhetlig, men känns på längden litet jolmig, och jag kan inte undgå att reagera mot den brist på exakthet i form som stämningsma-

KONST-utställningar

SVENSK-FRANSKA KONSTGALLERIET
Arsenalsgatan 9
VINTERSALONG 1949
Vard. 10—17.30. Lörd. 10—17.
Fri entré.
Sönd. 13—16. Entré 1: — kr.

Konstakademien
Fredsgatan 12
Minnesutställning över
RICHARD BERGH
anordnad av
Sveriges Allmänna Konstförening
Sista veckan!
Vard. 11-17. Sönd. 13-17. Entré 1:-
Fred. även kl. 19-21. Entré 50 öre

Thurestams konstsalong
Klarabergsgatan 40
Skulptur och teckning
Den franska konstnärinnan
BERTHE MARTINIE
Vard. 10-18, lörd. 10-17, sönd. 13-17
FRI ENTRÉ

LILJEVALCHS
Alla dagar kl. 11—17.
Tisd. o. fred. även kl. 19—21.
Sista veckan:
KOLLWITZ • BARLACH
Avgift 50 öre.

C. M. Holmquist
BIRGER JARLSGATAN 1
Jurybedömda målningar
Poängbedömningen fortsätter

FÖR KONSTVÄNNEN
LJUS OCH SKUGGA
av Ch. Hugyens. Roman om Rembrandt med illustrationer, delvis i färg, av Rembrandts främsta verk.
Häft. kr. 15: —, inb. 19: —, halvfr. 25: —.
I varje bokhandel.
LINDQVISTS

Aktiebolag
och andra bokföringsskyldiga, vilkas räkenskapsår utgått efter den 31/10 1948, hava anstånd med deklarationen till den
31 mars 1949
Läs nedan vad tidskrifterna Affärsvärlden och Finanstidningen skriva om den nya skattehandboken och underlåt icke att inköpa den.
SKATTEHANDBOK
av
ERLAND GEIJER, Bankdirektör, f. d. assessor
ERIC ROSENQVIST, F. d. kammarrättsråd
HARRY STERNER, Kammarrättsråd
Omfång c:a 1 200 sidor. 3 000 rättsfall. Inb. 37:50
Affärsvärlden nr 6
" — det skulle ej överraska om skattehandboken så småningom kommer att gå under beteckningen 'skattebibel'."
Finanstidningen nr 7
" — för varje skattejurist, varje ombudsman, revisor eller tjänsteman, som har med skattefrågor att göra, är den med ett ord omistlig."
NORSTEDTS

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.